

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

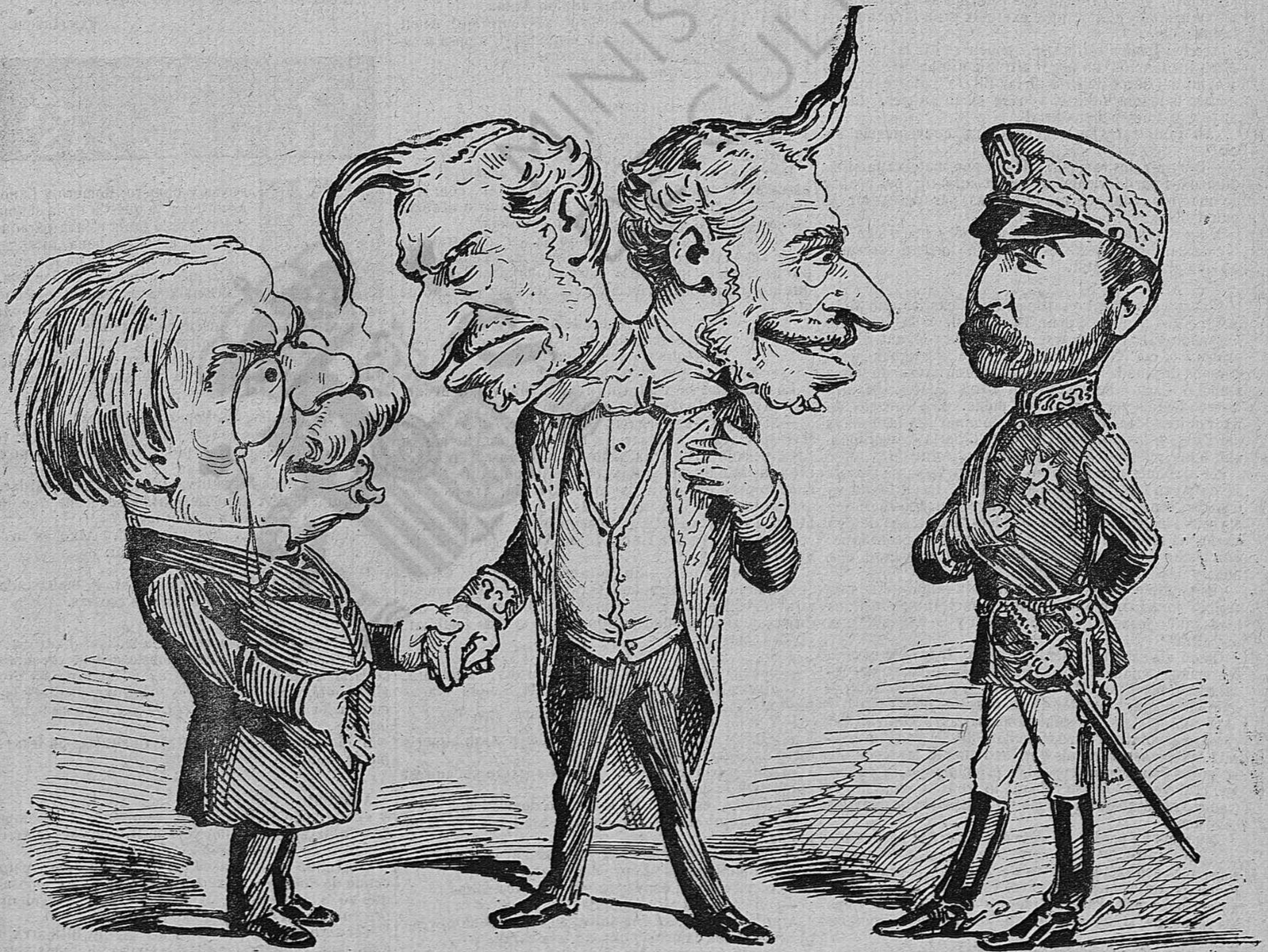
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba y Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LAS CONFERENCIAS DE 'N SAGASTA.

—Libertat... Reformas... Re.
Al foch, D. Anton, al foch...
Jo haig de demostrar que soch
conservador com vosté.

—Reformas plantejaré...
Democracia si n' hi ha poch.
Jo demostraré que soch
més liberal que vosté.

UN CASAMENT IMPOSSIBLE

AVANTS de la mort de D. Alfonso ja 's deya, si bè que en termes més encuberts qu' are; y fins nosaltres en la forma en que llavors podiam ferho, ab mitjas paraulas, varem parlar del projecte que tenen alguns de casar a l' infanta D.ª Mercé, ab lo fill del rey de las húngaras.

Lo projecte subsisteix encare y s' hi treballa en gran; se mouhen moltes influencias; molts dels que haurian de parlar callan .. y s' acosta l' hora de que 'l pais demani la paraula.

A fi, donchs, de que quan arribi l' ocasió pugua parlar com cal, posémlo en antecedents.

¿Qu' es lo que 's projecta?

Baix lo punt de vista particular, un acte que ab lo temps pot produhir la desgracia de dos sers, sacrificats a las cábalas políticas dels elements reaccionaris.

Baix lo punt de vista polítich, una torpesa barrejada ab una gran ingratitut.

Baix lo punt de vista del ordre social, una horrible perturbació.

Examinémho per parts.

Per casarse necessitan las personas estimarse, ó quan menos sentir certa inclinació mútua que responga de la pau y tranquil·litat del matrimoni. Los prínceps son lo mateix que 'ls particulars, ab l' única diferencia que un matrimoni particular no trascendeix en sos efectes als demès, y 'l matrimoni dels prínceps es casi pot dirse un matrimoni públich, que exerceix gran influencia en las nacions.

Are bè: ¿poden estimarse, poden sentir la més mínima inclinació l' un per l' altre. la filla de D. Alfonso y 'l fill del héroe de Oroquieta? Ell tè catorze anys y encare 's mama 'l dit; ella 'n tè cinch no més. ¡Cinch anys y ja tractan de casarla!

¿Ab quin dret y en nom de quina conveniencia social?

—Per unir dos ramas rivals de una mateixa familia, diuhen los partidaris del casament infantil; per acabar de una vegada las guerras intestinas, per assegurar la pau d' Espanya.

Y aquí ve plantejat lo segon punt de vista ó siga que 'l casament en projecte es una gran torpesa barrejada ab una gran ingratitut.

No eran solzament qüestions dinásticas las que dividian en dos bandos enemichs als que á la mort de Fernando VII van posarse davant per davant ab las armas a la mà. No tractavan sols de averiguar si la persona destinada á ocupar lo trono havia de dirse Isabel ó Carlos. Se ventilavan altrás diferencias més trascendentals per la vida del poble. Era qüestió de fixar quinas ideas havian de predominar en las esferas del Estat, si las progressivas de la llibertat constitucional, ó las indiscutibles del dret diví absolutista.

Per això més que per alló altre van vessarse rius de sanch y van ferse espantosos sacrificis. La llibertat va triuñar, sense que 'ls absolutistas vensut renunciessen als seus ideals, ni a la seva bandera. La branca de don Carlos ha representat sempre la causa del absolutisme, que pòchs anys endarrera va promoure encare una nova y desastrosa guerra civil.

¿Es possible, donchs, que hi haja algún il·lús que arribi a imaginar-se que ha de ser fácil empaltar dos ideas tant oposadas que 's retxassan y 's negan l' una a l' altra?

Casáu als seus representants y no lograréu casar a las masses, enamoradas las unas de la llibertat, del absolutisme las altrás. Molt será que 'ls nuvis no naufraguin en lo mar alborotat de las passions polítichs.

¿Y cóm ha de ser possible amansarlas y contenirlas? ¿Fentse absolutista la representant de la tradició liberal? Aixó exasperaria als que han donat la sanch de las sevas venas en defensa dels principis de la llibertat. ¿Tal vegada fentse liberal lo representant de la tradició absolutista? Aixó no ho consentirian may los carlistas.

Es precis no perdre de vista una cosa: los pastels son possibles entre la gent cortesana y entre 'ls partits sense més aspiració que l' us de fruit del presupuesto. Pastelajarán los mestissos si vostés volen; los verdaders absolutistas may. Pastelajarán los conservadors y fins los sagastins, si tant m' apuran, los verdaders liberals, menos encare.

Per) aquí fins lo pastel es impossible.

O sinó diguinme ¿si 's realisés lo projectat matrimoni y, dat que no pot haverhi dos monarques en un mateix trono, qui dels dos conjuges fora 'l rey? ¿Qui duria la corona? ¿Qui firmaria las lleys y 'ls decrets? ¿Qui exerciria la soberania? ¿Ell ó ella?

Vens' aquí plantejada de nou la qüestió de la legitimitat, un de aquells regalos que saben fer de tant en tant las monarquias als pobles que las tenen, perque s' entretingan matantse com á salvatjes.

¿Y creant aquesta terrible complicació, y exacerbant de nou las passions polítichs més radicals, es com volen assegurar la pau d' Espanya 'ls visionaris que persegueixen aquest impossible matrimoni?

Impossible sí, per l' edat dels nuvis, per lo contrast de las ideas que l' un y l' altra representan; pèls rius de sanch qu' entre ell y ella corren, sanch encare no presa, sortida de las venas de duas generacions, que s' han disputat pam á pam lo dret de viure y de respirar l' atmósfera dels pobles moderns.

No, aquest matrimoni, per més que 'l patrocini, segons diuhen, l' emperador d' Austria, que farà millor cuidantse de casa seva que de la nostra; per més que l' aconselli 'l Papa Lleó XIII, que obrará més cristianament pregant a Déu per las víctimas inmoladas en nostras civils discordias, que no pas acumulant nous elements de odi y de guerra, aquest matrimoni, útil tot lo més per contentar a unas quantas dotzenas de famélichs poch escrupulosos de la seva dignitat y de la seva conseqüencia, no ha de ser possible mentres a Espanya hi haja un través de dit de vergonya.

O en tot cas, dirém ab lo *Liberal*, haurán d' encarregar-se dels confits de la boda 'ls famosos confiters Withworth, Remington, Krupp y Plasencia.

P. K.

MONSTRUO Y POLLO.

SE pot entrar?

—Endavant.—

Y 'l pollo d' Antequera entra en lo despaiç de don Anton.

Lo mónstruo al veure qu' es ell, s' hi gira d' esquena y 's posa a espantar las moscas.

—¿Qué no veu que jo soch aquí?

—.....

—¿Qué no mereixo resposta?

—.....

—Bè: hasta cert punt m' es igual. No hi vingut per sentirlo a vosté, sino perque vosté 'm sentis a mi.—

Don Paco, satisfet per la frase que acaba d' empescarse, s' assenta al costat del mónstruo, com si s' assentés al costat d' un sach; sense mirarlo ni ferne cas. S' estira 'ls pantalons y luego continúa:

—Si haig de parlar ab franquesa, 'l disbarat que vosté acaba de fer no m' ha sorprès gens ni gota. Sempre hi comprés que vosté calsa molts pochos punts, y que si alguna cosa ha fet ben feta, ha sigut per alló de que

«Sin reglas de arte,
borriquitos hay,
que a veces aciertan
por casualidad.»

Lo mónstruo se 'l mira de regull, com volgient dir:

—¡Ay noy, si m' apuras la paciencia!

—Si senyor—prosegueix en Romero,—fins ara jo 'l respectava... a pesar de que interiorment me 'n reya, perque vosté era l' amo de las peras, y ab lo gènit y las infulas que gastava, no se li podia dir cap veritat so pena de renyir sis cops cada dia. Ara ja s' ha acabat tot alló; ara som tants a tants, vosté es un ningú, jo soch un zero y estém en paus. ¿No es aixís?

Lo pollo 's posa a riure, y don Anton surt definitivament de test.

—Ja veurás, noy,—diu mirant al húsar fit a fit,—¿per qué hi has vingut aquí? ¿Per dir tonterias? Donchs ja n' has dit prou. ¿Per esbravarte? Donchs ja t' has esbravat. ¿Per fastidiarme? Donchs ja m' has fastidiat. ¿Estás content?

—Sí.

—Donchs toca 'l dos y no m' embrutis l' alfombra.

—¡Carambal! ¿qué 'n sortiria barato si aquí s' acabès tot! ¡N' estich molt tip de vosté!

—Y jo de tú tip, y fart y cuyt.

—¿Qué 's pensa que 'm fa molta por ab aquests ulls tant esgarriats?

—¿Qué t' pensas que m' espantas gayre ab aquest mostruari de dents?

—¿Sab qu' es vosté? Un mónstruo domesticat.

—¿Sabs qu' ets tú? Un pollo sense bèch, cresta ni ploma.

—¡Un president que mata 'l temps fent versos!

—¡Un ministre que te pòr del cólera!

—Aném; no vull conversar més ab poca-soltas.

—Qui conversa ab poca-soltas ets tú.—

Aquí esbufegan, se remouhen en los asientos, respiran com dos camells y torna a la carga.

—Escolti—murmura en Romero,—¿per qué va deixar lo poder?

—¿Per qué?

—Sí.

—¿Vols que t' ho digui? perque 'm va donar la gana.

—¡Bè! home, ¡bè! ¿Es a dir que vosté pot disposar dels destins del partit conservador sense consultar a ningú, sense atendre cap observació, sense escoltar cap consell, sense dirme res a mi?

—¡A tú!... ¡Infelis! ¿qué t' has figurat de tú? ¿qué t' pensas qu' ets alguna cosa?

—Soch l' ànima del partit.

—¡Tú l' ànima del partit! ¡tú! Ànima de canti, y gracias... Vet' aquí lo qu' ets.

—¡Ah! Si la nació sabia las torpesas que vosté ha fet en presencia mèval

—¡Oh! Si 'l pais sabia 'ls despropòsits que tú has dit davant mèu!

—Pero la nació ho sabrà, perque ara jo publicaré la seva vida a quarto la entrega.

—Y 'l pais també sabrà qui est tú, perque ara jo de la tèva historia 'm faré un auca.

—La seva vida comensará aixís:

«En la ciudad de Málaga, dentro de un cajón de pasas, nació el insigne... etc., etc.»

—Y en la tèva auca, 'l primer redolí dirá:

«Aquí teneis a Romero
cantaor, chulo y bolero.»

—En fi: ¿aixó es tot lo que tè que dirme? Després de tirar al partit a la miseria, quan jo li vinch a demanar, no que desfassi lo fet, sino que 'm dongui al menos una explicació satisfactoria ó qualsevol rahó que justifiqui la seva conducta ¿aquest es lo modo de rebrem? ¿Aixís fa 'ls honors de la casa al seu tinent, al seu nen mimat, al seu presunto heredero, al seu home de confiança, al...

En Romero 's gira, buscant en Cánovas y no 'l veu. Aprofitant l' entusiasme del pollo, don Anton s' ha escorregut sigilosament cap a la escala y de la escala al carrer.

—¡Ah!—exclama l' húsar de reemplaç, llensant una maledicció ordinaria,—¿es a dir que s' ha escapullit? Molt bè; aixó diu qui es ell. Tornaré un altra dia y veurém si 'l faig cantar...—

(Se continuará si el tiempo lo permite.)

FANTÀSTICH.

ANOVAS y Romero; Romero y Cánovas.

Aquí tenen la qüestió de la senmana. Mentres la taula estava parada, tot era alegria, unió, bona inteligencia y francatxela. No hi ha res qu' enganxi més que una salsa ben feta.

Pero aixó s' ha acabat y ja ho diuhen los castellans: *Casa sin harina, todo es mohina.* Y avuy renyeixen, s' ensenyan los punys y juran y perjurán que may més se mirarán la cara.

Los húsars a un costat y al altre costat los artillers. La cosa comensa bè per la cohesió dinástica.

¿Qu' hem de fer, Sr. Lopez Dominguez?

Ja fa alguns dias que D. Práxedes lo festeja, y vosté ve fentse 'l desdenyós, se posa 'l dit als llabis y no contesta.

Pero apesar de la reserva que tracta de guardar, no falta qui li llegeix lo pensament, assegurant que quan vinga 'l cas se deixarà obsequiar.

—¡Los principis!.. ¡Los principis!.. Aixó es lo que vosté diu sense saberse sortir d' aquí.

Pero en Sagasta li respon:

—¿Principis diu? Donchs quèdis ab l' embaixada de París qu' es una tallada de las més grossas.

En Montero Rios, successor de 'n Pidal, ha trobat que 'ls dos milions que 'l presupuesto cedeix al ministre de Foment per comprar quadros y esculturas y protegir la publicació de llibres, s' invertian casi tots en fomentar los convents y protegir a las corporacions religiosas.

L' ideal artístich de 'n Pidal era aqueix: un frare ben plé de llantias.

Apuntin:

«Lo príncep de Hohenlohe, representant del emperador Guillermo en los funerals de D. Alfonso, va arribar a Madrid de rigorós incògnit.»

«Havia de venir una comissió d' *hulanos*; pero 'l conde de Solms embaixador d' Alemania, va aconsellar que no 's moguessen, considerant no convenient la presencia aquí de militars alemanys.»

Tot aixó vol dir que 'ls socios de 'n Bismarck son aquí tant populars qu' ells mateixos s' ho coneixen.

La despedida de 'n Cánovas ¿saben quina va ser? Un real decret resolvent en favor del governador civil de Madrid la competencia entaulada ab l' Audiencia, ab motiu del proces del coronel Oliver.

Es a dir que l'atropellador deis estudiants, lo violador de la Universitat, de aquesta feta s'escapa de l'acció dels tribunals de justícia. Un polissón pot escupirnos a la cara, pot obrirnos lo cap ab un cop de sabre, segur de la més absoluta impunitat, si 'l govern l'ampara.

Y are perque vejan fins ahont arriba l'esperit monárquich de D. Anton.

Lo decret protegit al coronel Oliver porta la fetxa de 26 de novembre. Es de creure que pocas horas després de la mort del rey, calent encare 'l cadáver, va durlo a firmar a D.ª Maria Cristina.

Eh quin dolor més gran per la mort del monarca? Tot justament llavors va recordarse de dos cosas: de carregá 'l mort a n' en Sagasta, y de treure al coronel Oliver de las úrpas de la justícia.

Una de las primeras personas que van tenir coneixement de la mort de D. Alfonso va ser l' héroe del As d' oros.

Una de las primeras missas que van dirse pèl descans del ánima del difunt, va costejarla 'l rey de las húngaras.

Una de las primeras cartas de condol que va rebre la mare de D. Alfonso estava firmada pèl valent de Oroquieta.

Y una de las primeras respostas, *afectuosissima*, segons diu un periódich que va escriure D.ª Isabel II, anava dirigida al héroe de Oroquieta, rey de las húngaras y héroe a la vegada del As d' oros.

Y prou per avuy.

Mirin al horisó ¡qué veuen?

¡Ay qu' es hermosa! ¡Pero qu' hermosa!...
Ja vè.... ja vè.... ja vè....

Per si venian certas cosas. La *Época*, nos ha donat un avis.

La *Época* parla *nada menos* que de una intervenció extranjera.

Lo qual, parlant en plata, vol dir qu' ells ja comprenen que no tindran prou forza per resistir certs aconteixements, y cridarán l' auxili dels vehins.

Però ey, no s'espantin, que aixó ho diuen y ja saben ells que no son capassos de ferho, ni 'ls vehins d' escoltarse'ls.

Bon goig parar la mà y veure si atrapan alguna credencialota.

CARTAS DE FORA.—Anant un matrimoni al santuari de Montgrony a cumplir una prometença, van passar per Sant Llorens, en lo moment precis en que 'l rector tornava de la font ab un cantí a la mà. Van demanarli aygua y 'l rector va dirlos:—«Allá baix hi ha la font.» Aqueix fet pinta al home. Avaro fins de una tirada d' aygua. ¡Quins ministres de Déu!

Lo rector de Rosas, mentres deya la missa, deixa 'l missal tot de un plegat y las emprén a castanyas contra un noyet qu' estava segut en un banch. Tal vegada 'l rector de Rosas estava llegint en aquell moment lo passatge del Evangeli en que Jesucrist diu. «Deixeu que 'ls noys vingán cap a mí.» ¡Saben imitarlo tant bé!

Lo dia 5 del actual un capellá de Balaguer predicava en la iglesia de Sant Joseph contra l'avaricia y 'l mateix dia 'l rector prohibia que ningú anés a l' iglesia portant la cadira de casa seva, segons costum de aquella ciutat. Tot perque 's lloguessen més cadiras de las sévas. Aixís es com prospera la religió: un capellá predicant ab la paraula y l' altre al mateix temps predicant ab l' exemple.

Un capellá coix de Lleyda que fa 'l novenari a Poble de la Granadella, exclamá desde la trona: «Las noyas de 15 a 20 anys que s' aixequin.» Y quan va tenirlas dretas y després de contemplarlas ab detenció, digué: «Es precis que vinguén a l' iglesia vosaltres totas solas, que 'us faré moltas advertencias.» Y las noyas cada dia hi han anat, y al últim las hi ha donat entenenent de fer una professó anant totas vestidas ab xambra y faldillas blancas. Vaja, que te de ser molt divertit aixó de anar a Poble de la Granadella a uparriar noyas de 15 a 20 anys. ¡Vájinli al darrera al capellá de Lleyda! Encare que coix, de segur que 'l més pintat no l' atrapa.

CONSELLS

(DE 'N CÁNOVAS A N' EN SAGASTA.)

—Fill mèu, jo deixo 'l poder, perque no vull amohinar-me, y te 'l concedexo a tú.
¿Estás content?

—¡Gracias! ¡gracias!

—Tú farás lo que voldrás; ningú vindrá a molestarte, ni a dificultar per res la téva acció soberana; aixó sí, ab la condició de que tú, fill mèu, desde ara, t' obligas solemnement a no moure peu ni cama sense consultarme a mí y sapiguer si m' agrada.

¿Ho entens lo que 't vaig dihent?

—Sí senyó.

—Endavant las atxas!
Podrás ser tant liberal com a tú 't dongui la gana; podrás inventar las lleys que 't semblin més apropiadas; pero, mira, sobre tot no fassis cap tort als frares ni als pobres capellanets que poblan la nostra Espanya, y págals sempre puntual l' assignació estipulada, sense descuentos, ni res que 'ls molesti la butxaca.
¿Ho farás aixís com dich?
¿Ho farás aixís?

—Si pare.

—Bueno. Respecte a las lleys, ja t' hi dit que pots canviarlas, conservant sempre l' esprit d' ordre, propietat y patria; mes no toleris jamay que 'ls ilegals cridin massa, ni que 's fassin reunions, ni societats democráticas, ni deixis que 'ls diaris séus s' expliquin massa a las claras, ni permetis que ningú s' atreueixi a gastá agallas. La cadira que ara prens t' imposa cargas sagradas que tú tindrás de portar, tant si t' pesa com si t' raca. Quan fassis las elecciones déixat de lleys y camandulas; si 'l poble 't vé a demanar lo dret de votá, 'l despatxas, y ab bons modos me li dius que ara li están fent lo manech. Mentres ningú digui res, ni 's veji pèl lloch cap arma, no 's llensin crits subversius, ni frasses desagradables, no fassis res a ningú, ni ocasionis cap desgracia; pero si algú aixeca 'l dit y diu alguna paraula que pugui tenir ressó, l' envias a las Marianas, ó, per sortirne més bé, me li aplicas quatre balas.
¿Te vas enterant de tot?

—Perfectament, pare Cánovas.

—Me 'n alegro. Ara darás un indult... d' estar per casa, que aparentment sembli molt pero que sigui camama. De l' amnistia 'l mateix: no t' emboliquis donantla a certs tipos, que no vull que s' acostin may a Espanya. Sobre tot estigas bé ab los senyors d' Alemania, no vulguis cap amistat ab aquests perduts de Fransa, y no t' barallis per res ab Roma. Jo cada tarde vindré a donarte instruccions y a mirá aixó com te marxa... Recordá lo que t' hi dit, graba en ton cor mas paraulas y pensa sempre que jo estich veuent lo que tramas... Ves a caseta qu' estart y podrias constiparte, y... ¡veyám, veyám al fi si 'm farás enfadar gayre!

C. GUMÁ.

Los industrials de Madrid, protegits per en Moret, pensan celebrar l' any que vé una gran exposició. Pretenen alguns que no tindran prou temps per organisar-la; pero la veritat siga dita, de temps per lo que tractan de fer 'ls ne ne sobra.

Basta que 'n Moret exposi 'ls séus productos: lo tractat de comers ab Inglaterra y 'l tractat de comers ab los Estats-Units, y ja tenim la gran exposició del síggle. La gran exposició será per l' industria espanyola que podrá ser *exposada* de cos present.

Al fi s' ha averiguat. ¿No saben per qué 'l rey de l' As d' oros, mentres va ocupar lo trono D. Alfonso XII va permaneix tranquil sense aixecar partidas?

Perque cobrava. Lo rey difunt li passava cada any 25,000 duros. Ja 'n tenia per 25,000 húngaras de daro cada una.

En Cánovas ha anat a caure en brassos de 'n Sagasta. En Sagasta y en Cánovas sostenen relaciones il·licitas.

¡Pobre D. Práxedes! Vosté 'n será la víctima.

Créguim a mí, no 's fíhi de cap guerro. Los gueros miran sempre contra 'l govern.

Dos telégramas van arribar de Berlin en un mateix dia.

L' un era de pésame. L' emperador Guillermo 's condolia de la mort de D. Alfonso XII.

L' altre contenia una noticia: un barco alemany, deya, s' ha apoderat de las islas Marshall.

¡Oh, 'ls alemanys son molt amables! Pensant que l' Espanya estaria malt afligida per la mort de D. Alfonso, han dit carregantse las islas a coll:

—Senyora, ¿vol que las hi porti?

En Cánovas desitja ser nombrat president de las Còrts. Y en Sagasta s' hi avé. Donguinlo, donchs, per elegit.

Però ¿ja s' hi ha pensat bè, Sr. Sagasta?

Las còrts serán conservadoras... es probable que al principi li farán la gara-gara; pero es tant facil fer una trabeta y volcar a un home.

Llavors las costums constitucionals imposan la regla de cridar al president de las Còrts per formar nou ministeri.

Y en aquest cas als que cauhen, no 'ls queda més remey que anarse'n a casa, estirantse 'l tupé y exclamant:—¡Mare de Déu, que soch burro!

Mentres va ser fiscal de imprenta aquell mama-dits anomenat Molero, a qui D. Anton va confiarli 'l càrrech d' estira-cordetas de la inteligencia, van entaularse mil y vintiuna denuncias contra 'ls periódichs.

Jo ja ho veig, l' esperit d' emulació pot molt en la juvenut. En Molero 's proposava poder dir a n' en Cánovas:

—Tres anys endarrera anava encare ab caminadors y avuy ja soch jo tant monstruo com vosté.

Proposa un periódich que si ha de realisarse cert casament de que avuy se parla moltíssim, se busqui un capellá apropiat.

Per exemple 'l capellá de Flix.

○ millor encare: 'l cura de Santa Cruz.

Lo ministeri ha acordat acceptar tots los compromisos internacionals contrets pèl seu antecessor.

¿Tots los compromisos?

Donchs, vels 'hi aquí un ministeri ben *compromés*.

En Mañé y Flaquer va donarme diumenje una gran alegría comensant la publicació de una serie d' articles contra la República, a la qual califica de *descocada bacante y falsa virgen*.

Quan d' ella se ocupa de aquest modo senyal que no pot dormir sempre que tè son.

La República per dintre, 's titulan los articles de 'n Mañé.

Vaja, home, siga franch una vegada a la vida y dongals lo titol que 'ls correspon.

¿Sab quin?

La professo per dintre.

A n' en Cánovas lo segueixen tots los que han sigut ministres.

A n' en Romero Robledo tots los húsars.

Los jefes a un costat; los soldats al altre.

¡Qui ho havia de dir! Ara quan los húsars veuen a un ex-ministre li cridan:—¡Qué baile!

Un diálech entre dos personas que no hi ha pas necessitat de anomenarlas:

—Ab una condició li dono 'l poder.

—Vosté dirá.

—Ha de rompre las sévas relaciones politicas ab l' Emilio.

—Entesos y no 'n parlem més.

Ja se sab, per fer perdre la gana a certs individuos, per ferlos caure la cullera dels dits y deixarlos espalmats, no hi ha eom dirlos:

—¡Ay que vè l' Emilio!

Decididament, en Martínez Campos no va per are a Filipinas.

Nada, haurá d' esperar que li envihém nosaltres.

A Madrid acaba de descubrirse en casa de un comissionista d' objectes sagrats una gran partida d' escapularis, ab alló de *Detente bala*....

En lo mateix local hi havia casullas, rosaris y altres objectes religiosos com per exemple, una colecció de sabres.

—Son mostrás, va dir la senyora del comissionista.

Verdaderament, lo sabre es la mostra més evident de la religiositat de la carlinalla.

Una frase de 'n Cánovas sobre 'n Romero:

—O sométes ó rebelarse.
Una frase de 'n Romero sobre 'n Cánovas:
—Jo no torejo ab en Cánovas sino ab divisió de
plassa.

Donchs ja ho saben, la corrida
que la frasse representa
será si volen dolenta;
pero aixó si divertida.

Los diaris carlins no passa dia que no repeteixin
que D. Alfonso va morir sense pendre 'ls sagraments.
Per ells, es un assumpto aquest de la major impor-
tancia. Ho miran baix lo punt de vista carli..... y si
poguésen fins li negarian terra sagrada.

La terra sagrada ells la reservan pèls que van per la
montanya cometent tota classe de maldats y de atropel-
llos.

Lo dia 25 de novembre, fetxa de la mort de don
Alfonso, feya quinze anys que va sortir la comissió
que aná á Italia á oferir la corona d' Espanya á don
Amadeo de Saboya.

¡En quinze anys han desaparecut dos reynats y una
república!

¡Quinze anys més!... ¿Qué haurá succehit de aquí
quinze anys?

Suposan que las últimas paraulas de D. Alfonso fo-
ren!—«¡Quin conflicte! ¡Quin conflicte!»

Las últimas del poble espanyol, si tot continua com
fins ara, serán:—«¡Deixeume estar tranquil! ¡Deixe-
me estar tranquil!»

A un impertinent que fa més de una hora que ab la
sèva estúpida conversa está atabalant á un conegut
sèu, aquest li pregunta:

—¿Quina es la bestia més grossa que 's coneix?

—L' elefant.
—Donchs bueno, senyor elefant; fassam lo favor de
callar, que m' amohina.

Després de la mort de un pare de familia, la nena
pregunta á la sèva mamá ó siga á la viuda:

—Mamá ¿ahont ha anat lo papá?
—Al cel, filla mèva, respon la mare; al cel á veure
á Nostre Senyor.

—Si que amigo ha fet bon negoci... ¡Pobre papá!
—¿Y aixó?
—Tant curt de vista qu' era, y no se 'n ha endut
los lentes.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—Ca-mi-la Midó.
2. ENDEVINALLA.—Ov.
3. ANAGRAMA.—Vida-Diva.
4. TRENCA-CAPS.—Prats de Llusanés.
5. GEROGLÍFICH.—Per russos Russia.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans F. de
G. Batones, R. y T. Patillassas, L. C. y Pujol, Lluís
Sarrerac, Oilime Acoc, Carmeta y Erminia, B. de la
Font del Soch, Sabateret del Poble Sech y Ja som
aquí; 4, Pepet d' Esplugas, A. Snalim, Noy de la dida
y Sebas de cal Tiá; 3, Pepet d' Artés; 2, Vilaret de E.
de Ll. y 1 no més, Companyi de Missionistas.

XARADA.

Lo castellá Dos-segona
qu' está que segona-tres,
perque no 'l vol la Ramona
una prima-tres molt mona
li envia sens mes ni mes
dintre un total carmesi.
D' aygua la va tres-primera
qu' eran llágrimas va di:
va engrescarla y... ¡pastelera!
al últim va darli 'l sí.

LLORENS LLUS.

ACENTÍGRAFO.

—¿Qu' es lo que portas, Vidal?
—Total que vaig matá ahí.
—Y es vritat lo que 'm van dí
que aquest any va molt total?

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—¿Sabs que 'm caso Ambrós?
—¿Ah, sí? No ho sabia pas.
—Quan erats á Paris vaig prométrem.
—¿Y qui es ella?
—Búscaho: tots dos hem dit lo nom de la novia, la
diada que 'ns casarem y 'l punt ahont anirém á passar
la lluna de mel.

PEPET D' ESPLUGAS.

TRENCA-CLOSCAS.

LO LEGAT DE CA 'N BORRELL.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
lo nom de un poble de Catalunya.

J. S. Y P.

GEROGLÍFICH.

:: + 1 :
+
pot
l

ANGUILA DE POU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pepet d' Artés, Ja som aquí, F. M., Carmeta y Erminia,
F. de G. Batones, I. Carreras y B., Manolo Camell, un passa-farina,
Tros de pa sech, Nas de panalló y Gira Truitas: Lo que 'ns envian
aquesta senmana no 'ns serveix.

Ciutadans Noy de Cadaqués, Eudalt Sala, Oilime Acor, I. Catras,
Vilaret de E. de Ll., Francisco y Peret, P. X. Boña, Sabateret del
Poble Sech, L. C. y Pujol, R. y T. Patillassas, Pepet de Esplugas, Un
Colerich, S. U. S. T., J. Terom y D. y Dos bolsistas: Publicarém al-
guna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Aleix.—L' article esta bé; pero prefeririam que fós sa-
tírica á festiu. J. Planas; compromís formal no podem con-raure 'l,
l' unich que li dihem es que procurarem complaure 'l.—C. (Paigreig):
No l' entenem: explíquis més clar.—J. Ayne R. Esta ben versificada;
pero té poch lance.—Pepet del Carril: Mirarém de complaure 'l.—
J. Abril. L' anagrama pot insertarse; pero sense dedicatoria.—J. B.
(Ripoll), P. P. (Rosas); L. F. (Balaguer) y D. S. (Granada) ¡Ja!—Que-
dan compiascuts.

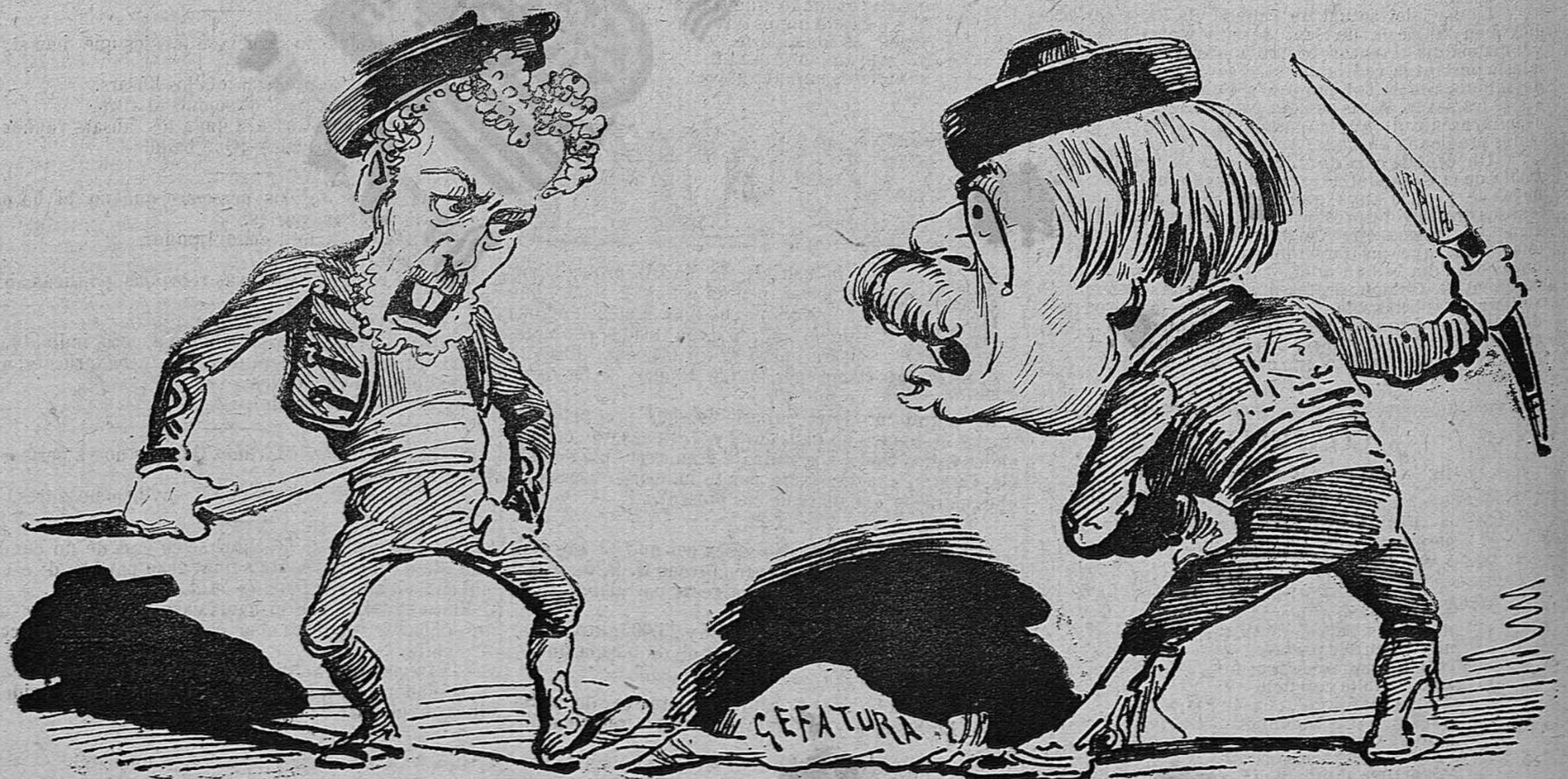
Ilustrat pèls notables caricaturistas Srs. MOLINÉ y PE-
LLICER.

Conté treballs d' importancia literaris, ab més material
que per un gros volum, multitud de caricaturas, quatre pá-
ginas de hermosos cromos y ab tot no val més que 2 rals.
Se ven per totas las librerías, kioscos y corresponsals de
LA CAMPANA.

LOPEZ. Editor — Rambla del Mig, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch del Teatro, 21 y 22

COMEDIA CONSERVADORA.

Acte primer de la reconcentració monárquica.